

Τριμελές Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών: 3089/96

Πηγή: Ε.Δ.Κ.Α. ΛΘ/97 σελ. 52

Η δήλωση εργατικού ατυχήματος, που υποβάλλεται εμπρόθεσμα και υπογράφεται από τον ίδιο τον ασφαλισμένο επέχει θέση αίτησης συνταξιοδότησεως λόγω αναπηρίας. Δεν απαιτείται υποβολή ιδιαίτερης αίτησης για την έναρξη καταβολής της σύνταξης αναπηρίας.

Πρόεδρος: Γερασιμίνα Γαλανού.

Εισηγητής: Μαρία Αγγελίδου.

Δικηγόροι: Ιωάννα Χαμάκου, Δημ. Νασόπουλος.

Με την κρινόμενη προσφυγή ζητείται παραδεκτώς η ακύρωση της 81/Συν. 31/22.5.1995 αποφάσεως της Τ.Δ.Ε. Υπ/τος Ι.Κ.Α. Ελευσίνας, με την οποία απορρίφθηκε η 2660/16.3.1995 ένσταση του προσφεύγοντος κατά της 374/2.3.1995 αποφάσεως του Διευθυντή του ίδιου παραπάνω Υπ/τος του Ι.Κ.Α., με την οποία α) τροποποιήθηκε η 754/17.5.1994 απόφασή του ως προς την ημερομηνία ενάρξεως παροχής συντάξεως λόγω αναπηρίας από εργατικό ατύχημα στον προσφεύγοντα και θεωρήθηκε ότι αυτή είναι η 17.3.1992 και β) χορηγήθηκε σύνταξη λόγω αναπηρίας από εργατικό ατύχημα στον προσφεύγοντα από 17.3.1992.

Στις διατάξεις του άρθρου 29 παρ. 5 του Α.Ν. 1846/1951 "Περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων" (ΦΕΚ 179 τ. Α' της 21.6.51), όπως αυτό αντικαταστάθηκε με το άρθρο 12 παρ. 1 του Ν. 4476/1965, ορίζονται τα εξής: "Η καταβολή των συντάξεων και του επιδόματος αναπροσαρμογής άρχεται από της ημέρας καθ' ην υπεβλήθη υπό του ησφαλισμένου η αίτησις περί απονομής της συντάξεως. Κατ' εξαιρέσιν: α) εν περιπτώσει αναπηρίας, δι' ην κατεβλήθη επίδομα ασθενείας, η καταβολή της συντάξεως άρχεται από της επομένης της λήξεως της επιδοτήσεως ή, κατ' εκλογήν του ησφαλισμένου από της ενάρξεως της επιδοτήσεως, εφ' όσον έκτοτε ο ησφαλισμένος κρίνεται ανάπηρος, και β) εν περιπτώσει θανάτου ησφαλισμένου ή συνταξιούχου, η καταβολή συντάξεως εις τους δικαιούχους άρχεται από της πρώτης του επομένου μηνός εκείνου καθ' ον επήλθεν ο θάνατος. Κατ' αμφοτέρας όμως τας ανωτέρω υπό στοιχ. α' και β' περιπτώσεις, η καταβολή της συντάξεως δεν δύναται να ανατρέξει εις χρόνον αιώτερον του εξαμήνου από της ημέρας υποβολής της αιτήσεως περί απονομής συντάξεως". Επίσης, κατά τη διάταξη του άρθρου 21 του Καν/σμού Ασφαλ. Αρμοδιότητας Ι.Κ.Α. (ΦΕΚ 33, τ. Β'), ο οποίος εγκρίθηκε με την με αριθμ. 57440/13.1.38 απόφαση του Υπ. Εργασίας, (όπως τροποποιήθηκε και συμπληρώθηκε μεταγενέστερα), "η αναγγελία του εργατικού ατυχήματος υπό του εργοδότη, του ησφαλισμένου και του τας πρώτας βοηθείας παρασχόντος ιατρού ως και παντός υπαλλήλου του Ιδρύματος, λαβόντος ως εκ της υπηρεσίας του γνώσιν, δέον να γίνεται εντός πέντε ημερών από της επελεύσεως του ατυχήματος, της προθεσμίας ταύτης δυναμένης να παραταθεί επί τη συνδρομή ωρισμένων ειδικωτέρων προϋποθέσεων μέχρι και δύο ετών (ανωτέρα βία, θάνατος του υποστάντος το εργατικόν ατύχημα ησφαλισμένου)".

Από το συνδυασμό των παραπάνω διατάξεων προκύπτει ότι, εφόσον διαπιστούται αρμοδίως η συνδρομή των προϋποθέσεων του νόμου δια την παροχήν συντάξεως ή επιδόματος αναπροσαρμογής λόγω αναπηρίας οφειλομένης εις εργατικόν ατύχημα, η δήλωσις περί του ατυχήματος τούτου, η υπογραφομένη παρά του ησφαλισμένου, ενέχει και αίτησιν δια την χορήγησιν των ως άνω παροχών, εις την περίπτωσιν δε ταύτην η δήλωσις ατυχήματος επέχει θέσιν αιτήσεως προς παροχήν συντάξεως, παράγουσα άπάσας τας νομίμους συνεπείας της προαναφερθείσης διατάξεως του άρθρου 21 του Καν/σμού Ασφαλ. Αρμοδιότητος Ι.Κ.Α. (Σ.τ.Ε. 188/1983, Ε.Δ.Κ.Α.1983, σελ. 344, Σ.τ.Ε. 1411/1976).

Στην προκειμένη περίπτωση από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτουν τα εξής: Ο προσφεύγων, ασφαλισμένος στο Ι.Κ.Α. με, υπέστη στις 13.2.1988 εργατικό ατύχημα, εργαζόμενος στη βιοτεχνία μεταλλικών επίπλων της εταιρείας ".....". Αμέσως μετά, εισήχθη στο Περιφ. Γενικό Νοσοκομείο "...", όπου χειρουργήθηκε για "κάταγμα (Δ) αντιβραχίου, λόγω ατελούς μη βιώσιμου ακρωτηριασμού δεξιάς χειρός στο ύψος του αγκώνος" και υποβλήθηκε σε επαναγγείωση του μέλους. Για το ατύχημα αυτό συμπλήρωσε δήλωση ατυχήματος την ίδια ημέρα (13.2.88), την οποία υπέγραψε και για την οποία έλαβε γνώση την

ίδια ημέρα ο αρμόδιος ελεγκτής - ιατρός του Ι.Κ.Α. (όπως προκύπτει από τη δεύτερη σελίδα του εντύπου της δηλώσεως του ατυχήματος, που υπάρχει στο φάκελο της δικογραφίας, όπου υπάρχει δυσανάγνωστη υπογραφή και σφραγίδα του ελεγκτή - ιατρού, αναγράφεται δε η ημέρα και η ώρα του ατυχήματος και περιγράφεται πλήρως αυτό). Στη συνέχεια, προκειμένου να συνταξιοδοτηθεί ο προσφεύγων και μετά από υπόδειξη των αρμοδίων υπηρεσιών του Υπ/τος Ι.Κ.Α. Ελευσίνας, υπέβαλε και άλλη δήλωση ατυχήματος στις 17.3.1992, με βάση όμως την τελευταία αυτή δήλωση, το παραπάνω ατύχημα θεωρήθηκε, με την 2940/11.4.1993 απόφαση του Διευθυντή του ίδιου Υπ/τος, ότι αναγγέλθηκε εκπροθέσμως. Κατά της απόφασης αυτής ο προσφεύγων άσκησε ένσταση ενώπιον της Τ.Δ.Ε. του παραπάνω Υπ/τος του Ι.Κ.Α., η οποία με την 326/18.11.1993 απόφασή της δέχθηκε το αίτημά του, ότι δηλαδή η δήλωση του ατυχήματός του στις 13.2.1988 στον αρμόδιο γιατρό καλύπτει την αναγγελία που απαιτεί ο νόμος και επομένως δεν χρειαζόταν άλλη δήλωση του ατυχήματος στις αρμόδιες διοικητικές υπηρεσίες του Ιδρύματος. Μετά την απόφαση αυτή ο Διευθυντής του παραπάνω Υπ/τος με την 3247/12.4.1994 απόφασή του χαρακτήρισε το ατύχημα "εργατικό" και με την 754/17.5.1994 απόφασή του δέχθηκε ως ημερομηνία αναγγελίας του ατυχήματος την 13.2.1988 και απένειμε στον προσφεύγοντα σύνταξη αναπηρίας από εργατικό ατύχημα από 2.4.1992 έως 31.3.1994, αφού εν τω μεταξύ είχε κριθεί με την 326/21.10.1992 γνωμάτευση της Β.Υ.Ε. ανάπηρος σε ποσοστό 67% για το παραπάνω χρονικό διάστημα. (Η χορήγηση δε της συντάξεως αυτής συνεχίζεται ήδη, με την 1014/30.6.1994 απόφαση του Διευθυντή μέχρι την 31.3.1996, αφού εν τω μεταξύ κρίθηκε ο προσφεύγων ανάπηρος στο ίδιο ποσοστό 67%). Στη συνέχεια, ο Διευθυντής με την 374/2.3.1995 απόφασή του τροποποίησε την προηγούμενη 754/17.5.1994 απόφασή του ως προς την ημερομηνία ενάρξεως παροχής συντάξεως λόγω αναπηρίας από εργατικό ατύχημα του προσφεύγοντος και του χορήγησε σύνταξη αναπηρίας από 17.3.1992, δηλαδή από την ημερομηνία, κατά την οποία θεωρήθηκε ότι αυτός υπέβαλε την παραπάνω "δεύτερη" δήλωση ατυχήματος, η οποία επέχει θέση αιτήσεως, κάνοντας έτσι εν μέρει δεκτή την 4348/26.5.94 σχετική αίτησή του. Κατά της αποφάσεως αυτής του Διευθυντή ο προσφεύγων προσέφυγε με την 2660/16.3.95 ένστασή του ενώπιον της Τ.Δ.Ε. του παραπάνω Υπ/τος του Ι.Κ.Α. και ζήτησε να του χορηγηθεί σύνταξη λόγω αναπηρίας από 13.2.88, δηλαδή από την ημερομηνία που υπέστη το ατύχημα, η ένσταση όμως αυτή απερρίφθη με την προσβαλλόμενη απόφαση της Τ.Δ.Ε. Ήδη ο προσφεύγων με την κρινόμενη προσφυγή του ζητά την ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως της Τ.Δ.Ε. ως εσφαλμένης, ισχυριζόμενος τα εξής: Η Τ.Δ.Ε. με την 36/18.11.93 απόφασή της και ο Διευθυντής με την 754/17.5.94 απόφασή του δέχθηκαν ότι η δήλωση (αναγγελία) του ατυχήματός του υποβλήθηκε από αυτόν στις 13.2.88, η δε δήλωση αυτή τέθηκε υπόψη του ελεγκτή - ιατρού του Ι.Κ.Α. στις 13.2.88, φέρει την υπογραφή του και περιγράφει πλήρως το ατύχημα που υπέστη. Η δήλωσή του δε αυτή, η οποία άλλωστε δεν αμφισβητείται από κανένα, ενέχει και αίτηση για χορήγηση συντάξεως αναπηρίας, αφού η αναπηρία του εμφανίστηκε αμέσως μετά το ατύχημα. Περαιτέρω, κανείς αρμόδιος υπάλληλος του Ι.Κ.Α. αλλ' ούτε και ο ελεγκτής ιατρός, τον οποίο επισκεπτόταν συχνά, δεν τον ενημέρωσαν ότι έπρεπε να υποβάλει στις αρμόδιες υπηρεσίες του Ιδρύματος ιδιαίτερη αίτηση περί απονομής συντάξεως αναπηρίας, όπως όφειλαν να πράξουν, σύμφωνα με τις αρχές της χρηστής και ευρύθμου διοικήσεως, δεδομένου ότι ήταν ανήλικος (16 ετών), ασχολούμενος σε γεωργικές και κτηνοτροφικές εργασίες, με λίγες γραμματικές γνώσεις, καθώς και οι γονείς του επίσης, οι οποίοι είναι αγρότες και άνθρωποι χαμηλού μορφωτικού επιπέδου.

Από όλα τα προεκτεθειμένα προέκυψε ότι:

- 1) Ο προσφεύγων, για το ατύχημα, το οποίο υπέστη στις 13.2.88 συμπλήρωσε και υπέβαλε στο Ι.Κ.Α. την από 13.2.88 δήλωση ατυχήματος (αναγγελία), η οποία βρίσκεται στον συνταξιοδοτικό του φάκελο και την οποία υπέγραψε, ετέθη υπόψη του αρμοδίου ελεγκτή - ιατρού του Ι.Κ.Α. την ίδια ημέρα, αναγράφεται δε σε αυτήν η ημέρα και η ώρα του ατυχήματος και περιγράφεται πλήρως αυτό.
- 2) Με την 3247/12.4.94 απόφαση του Διευθυντή του Υπ/τος Ι.Κ.Α. Ελευσίνας το παραπάνω ατύχημα του προσφεύγοντος χαρακτηρίστηκε "εργατικό" και με την 754/17.5.94 απόφασή του δέχθηκε ως ημερομηνία αναγγελίας του ατυχήματος την 13.2.88 (αλλά απένειμε σε αυτόν σύνταξη αναπηρίας από εργατικό ατύχημα από 2.4.92, αφού εν τω μεταξύ είχε κριθεί από την

αρμόδια Β.Υ.Ε. ανάπηρος σε ποσοστό 67%). Επίσης δε την ίδια ημερομηνία αναγγελίας του ατύχηματος (13.2.88) δέχθηκε και η Τ.Δ.Ε. με την 326/18.11.1993 απόφασή της.

3) Η αναπηρία του προσφεύγοντος, εμφανίστηκε αμέσως μετά το ατύχημα, αφού αυτό του δημιούργησε "ατελή μη βιώσιμο ακρωτηριασμό δεξιάς χειρός στο ύψος του αγκώνος", εξαιτίας δε της αναπηρίας αυτής (ποσοστού 67%) λαμβάνει σύνταξη από εργατικό ατύχημα. Το Δικαστήριο, λαμβάνοντας τα παραπάνω υπόψη του, κρίνει ότι η δήλωση περί του ατυχήματός του, την οποία υπέβαλε εμπροθέσμως και υπέγραψε ο ίδιος στις 13.2.88, αποτελεί και αίτηση για χορήγηση της συντάξεως αυτής, και δεν απαιτείται, σύμφωνα με τις διατάξεις που προαναφέρθηκαν, όπως αυτές ερμηνεύτηκαν, η υποβολή ιδιαίτερης αιτήσεως για την έναρξη της καταβολής του. Συνεπώς πρέπει να γίνει δεκτό το αίτημα του προσφεύγοντος για την χορήγηση σε αυτόν συντάξεως αναπηρίας και για το διάστημα από 13.2.88 έως 31.3.92, η δε προσβαλλόμενη απόφαση της Τ.Δ.Ε., με την οποία έγιναν δεκτά τα αντίθετα έσφαλε και πρέπει να ακυρωθεί.